

Arrest

nr. 127 485 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SOUAYAH, die loco advocaat C. CAMPO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 7 oktober 2009 een verklaring van inschrijving (bijlage 19) af als burger van de Unie in het kader van een zelfstandige activiteit.

1.2. Op 21 december 2009 werd aan verzoeker een E-kaart afgeleverd.

1.3. Verzoeker diende op 3 oktober 2011 een aanvraag in voor een duurzaam verblijf.

1.4. Op 19 maart 2012 werd aan verzoeker een document ter staving van een duurzaam verblijf (E+-kaart) afgeleverd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 28 januari 2014 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 30 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artike! 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Roemenië

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboortedatum: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 25.11.2009 het verblijfsrecht op basis van een zelfstandige activiteit bij de firma 'BATI NEUF SPRL. Hij legde bewijs voor van de publicatie van de oprichtingsakte in het Belgisch Staatsblad, kopieën van het aandelenregister en een attest van Partena. Hieruit bleek dat betrokkene op 20111.2009 aandelen kocht van dhr. C.(...) P.(...). Volgens het attest van Partena zou betrokkene meewerkend vennoot zijn die zijn functie uitoefende in hoofdberoep. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben als meewerkend vennoot. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht aïs zelfstandige te kunnen krijgen.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1930 Kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat het dossier opnieuw werd onderzocht en de zelfstandige activiteit van betrokkene opnieuw werd gecontroleerd. Uit dat recent onderzoek is gebleken dat betrokkene nooit effectief als meewerkend vennoot aan de slag was. Uit navraag bij de RSVZ (Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen) is gebleken dat betrokkene niet aangesloten was/ is bij een sociaal verzekeringsfonds. Het sociaal verzekeringsfonds Partena waarvan hij een attest voorlegde ter staving van zijn aanvraag van verklaring van inschrijving, laat ons weten dat het dossier geannuleerd werd. Er werden dus nooit sociale bijdragen betaald voor betrokkene. Betrokkene heeft bijgevolg nooit op reguliere wijze een zelfstandige activiteit als meewerkend vennoot uitgeoefend. We kunnen dus enkel stellen dat betrokkene aandeelhouder was bij 'BATI NEUF SPFIL' maargeen meewerkend vennoot int hoofdberoep zoals hij liet uitschijnen bij de aanvraag van verklaring van inschrijving. Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene ondèr valse voorwendsels, op basis van misleidende informatie, het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit als meewerkend vennoot heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan zowel het gewone verblijfsrecht alsook het duurzaam verblijfsrecht Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de betrokkene geen houder is van het verblijfsrecht op een andere grond dan artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Voor zover hij intussen een reguliere activiteit zou hebben ontplooit waardoor hij eigenlijk heden wel voldoet aan art 40, §4 om het verblijfsrecht als EU-burger uit te oefenen, dient te worden opgemerkt dat geen rechten kunnen worden ontleend aan economische activiteiten die tijdens irregulier bekomen verblijf zijn opgebouwd. Om deze reden wordt zowel een einde gesteld aan het duurzame verblijfsrecht als het gewone verblijfsrecht en levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Deze maatregel wordt aïs evenredig beschouwd gezien betrokkenes fraude er specifiek op gericht was verblijfsrecht te bekomen en de migratiedienst te misleiden. Als EU-burger had betrokkene genoeg mogelijkheden om op basis van echte activiteiten het verblijfsrecht uit te oefenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De bestreden beslissing verwijst naar artikel 42septies van de wet 15.12.1980, dewelke bepaalt dat ‘De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.’ In de bestreden beslissing bepaalt verweerder dat mijnheer S.(...) ‘onder valse voorwendsels, op basis van misleidende informatie, het verblijfsrecht heeft bekomen’. Verweerder doet hiermee uitschijnen dat mijnheer S.(...) ter kwader trouw heeft gehandeld en wetens en willens de overheidsadministratie heeft willen misleiden. Echter in tegendeel, mijnheer S.(...) heeft op geen enkel moment een vals document afgeleverd en er werden nooit valselijke verklaringen afgelegd. Hij is slachtoffer geworden van zijn vertrouwen in zijn collega-vennoten.

Eerst en vooral dient te worden vermeld dat er geen sprake is van valse voorwendsels of misleidende informatie. Uw Raad heeft zich reeds uitgesproken omtrent het toepassingsgebied van artikel 42septies wet 15.12.1980 en bepaalde onder meer als valse documenten of valse informatie vervalste geboorteaktes (RvV arrest nr. 46477, 19 juli 2010) en vals gebruik van identiteit (zie RVV arrest nr 37363, 22 januari 2010) etc. Het is duidelijk er sprake moet zijn van een wilselement in hoofde van mijnheer S.(...) om zogenoemd “onder valse voorwendsels, op basis van valse informatie het verblijfsrecht te bekomen”. Mijnheer S.(...) heeft ter goeder trouw alle verplichtingen ingelost wat betreft het indienen van documenten met het zicht op de functie die hij zou uitoefenen uit hoofde van de firma “BATI NEUF SPRL”. Hierop werd nooit iets aangemerkt door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij de verkrijging van zijn E-kaart in 2009, noch bij de verkrijging van zijn duurzame verblijfstitel in 2012.

Het feit dat de firma “BATI NEUF SPRL” verlieslatend was en vervolgens failliet werd verklaard, ligt buiten de controle van mijnheer S.(...). Verzoeker heeft steeds ter goeder trouw gehandeld, hij heeft op correcte gronden om de inschrijving als zelfstandige verzocht, en heeft zich laten leiden door het vertrouwen dat hij had in mijnheer V.(...) wanneer die laatste meende dat mijnheer S.(...) zich beter terugtrok uit de firma. Het gebrek aan talenkennis en kennis van het functioneren van de verschillende diensten in 2009 heeft ertoe geleid dat mijnheer S.(...) niet anders kon dan volledig vertrouwen in de goede bedoelingen van de zaakvoerder. En ging er ook van uit dat de firma verder zou instaan voor de betaling van de sociale zekerheidsbijdragen die verschuldigd zouden zijn. Mijnheer S.(...) mag dan ook niet dermate disproportioneel worden afgestraft.

Vervolgens, alle elementen waarop verweerder zich stoelt, waren al aanwezig en gekend door de bevoegde diensten bij het uitvaardigen van de E+kaart voor mijnheer S.(...) op 19.03.2012. Mijnheer S.(...) was er zich dan ook volledig niet bewust van dat er problemen zouden zijn met de verkrijging van deze verblijfstitel. De terugtrekking van een duurzame verblijfstitel is dan ook kennelijk onredelijk, schendt het rechtszekerheidsprincipe en heeft disproportionele gevolgen voor mijnheer S.(...) en zijn gezin met 2 zeer jonge kinderen.

Artikel 62 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn. Artikel 3 van de wet 29.07.1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden. Bovendien moet de motivering afdoende zijn, wat betekent dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan de beslissing (RvV arrest nr.63036 van 14 juni 2011). De feiten waarop de motivering gestoeld is dateren van 4 jaar geleden. Ondertussen werd mijnheer S.(...) zelfs in het bezit gesteld van een duurzame verblijfstitel. Het mag duidelijk wezen dat de motivering die gewag maakt van valseoverwegingen niet overeenkomt met de realiteit, niet afdoende is, en zeker niet evenredig is aan de gevolgen van de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS arrest nr 154.954, 14 februari 2006, RvS arrest nr. 167.411 van 2 februari 2007). Het hoeft geen betoog dat het de plicht is van de staat alvorens een E+-kaart uit te vaardigen, de algemene voorwaarden opnieuw te controleren. Het enerzijds afleveren van de E+-kaart op 19.03.2012 en het anderzijds intrekken van deze duurzame verblijfstitel gebaseerd op volledig dezelfde feiten, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing werd verder ook geen termijn verleend aan mijnheer S.(...) om het een en ander uit te klaren. Er werd onmiddellijk overgegaan tot het intrekken van zijn duurzame verblijfsstatus en een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd. Mijnheer S.(...) heeft op deze manier geen enkele mogelijkheid gekregen om zich te laten horen. Er werd nooit om bijkomende informatie gevraagd, noch werden de resultaten van het onderzoek door DVZ meegedeeld op een wijze dat het mogelijk is voor mijnheer S.(...) om verder uitleg te verschaffen Ook dit schendt de plicht om over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek en schendt de hoorplicht. De beslissing is namelijk gestoeld op een beweerde persoonlijke tekortkoming van verzoeker die namelijk valse informatie zou hebben verleend.

En de bestreden beslissing houdt een ernstige maatregel in, nl. het intrekken van een duurzame verblijfstitel. Zo stelde Uw Raad in het arrest 2.969 van 23.10.2007 dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van betrokkene. Mijnheer S.(...) wenst wel degelijk te werken in België en heeft alvast blijk getoond van veel goede wil in die zin. Stuk 3 toont aan dat mijnheer S.(...) ten gevolge van zijn onvrijwillige werkloosheid, zich verschillende keren heeft aangeboden als werkracht aan een zeer brede groep van werkgevers. Mijnheer S.(...) heeft verder ook hulp gezocht en heeft zich ingeschreven bij ACTIRIS (stuk 5). Bovendien heeft betrokkene nooit een onredelijke belasting voor het sociale bijstand stelsel gevormd. Verzoeker meent dat het enige middel gegrond is."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker negatieve antwoorden op sollicitaties toe van 2012, een "déclaration de cessation d'activité" van 9 juni 2010 en een inschrijving bij Actiris van 8 oktober 2012 (verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 42bis van de vreemdelingenwet. Onder "middel" dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker blijft in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepaling uit de vreemdelingenwet zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42septies van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 oktober 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende (bijlage 19) in zijn hoedanigheid van zelfstandige. Er werd hem

gevraagd om voor 6 januari 2010 een attest van de kruispuntbank en "*Lois sociales + Tranferts des parts*" voor te leggen. Verzoeker legde in dit verband een getuigschrift neer van Partena van niet nader te bepalen datum waaruit blijkt dat hij vanaf 7 januari 2010 zou zijn aangesloten bij deze sociale verzekeringsmaatschappij in het kader van zijn zelfstandige activiteit als meewerkend vennoot bij de SPRL 'BATI NEUF', hetgeen zijn hoofdbezigheid zou uitmaken vanaf 1 januari 2010.

2.8. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals voorzien in artikel 42bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, controleerde "*of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan*". Op 12 april 2013 werd aan de Rijksdienst voor Sociale Verzekering van Zelfstandigen gevraagd of verzoeker was aangesloten, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Er werd op 16 april 2013 navraag gedaan bij de medewerkers van Partena die op 2 mei 2013 bevestigden dat het dossier van verzoeker werd geannuleerd.

2.9. In zijn middel stelt verzoeker dat nooit valselijke verklaringen werden afgelegd of misleidende informatie werd verstrekt en dat hij slachtoffer werd van zijn collega-vennoten zodat er in zijnen hoofde geen sprake is van een intentioneel element. Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Hij diende immers een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als zelfstandige, terwijl onder meer uit de bijlagen bij onderhavig verzoekschrift blijkt dat hij zelf op 9 juni 2010 een "*attestation de cessation d'activité*" (verzoekschrift, bijlage 4) liet opmaken waaruit blijkt dat hij toen al geen zelfstandige activiteit (meer) uitoefende. Tevens blijkt dat hij zich in 2012 liet registreren als werkzoekende bij Actiris (verzoekschrift, bijlage 5) en dat hij solliciteerde voor een betrekking als werknemer in 2012 (verzoekschrift, bijlage 3). Deze gegevens geven mogelijk blijk van veel goede wil in hoofde van verzoeker, maar staan haaks op zijn voorgehouden hoedanigheid van zelfstandig meewerkend vennoot in de firma 'SPRL BATI NEUF' op grond waarvan hij op 7 oktober 2009 vroeg om zijn verblijfsrecht als burger van de Unie erkend te zien (bijlage 19) en op grond waarvan hij op 3 oktober 2011 vroeg om een duurzaam verblijfsrecht (bijlage 22) op het grondgebied. Verzoeker kan bijgevolg onmogelijk volhouden dat hij te goeder trouw was en niet willens en wetens zou hebben getracht de Belgische migratiediensten te misleiden. Het loutere feit dat er geen aanmerkingen werden gemaakt bij zijn initiële aanvraag van 2009 noch bij de verkrijging van zijn duurzaam verblijfsrecht in 2012, toont verzoekers kwade trouw aan en vormen mede een bewijs van het feit dat hij bij die gelegenheden misleidende informatie heeft verstrekt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij gedurende de volledige periode dat hij in het bezit was van de E-kaart en de E+-kaart ooit effectief als zelfstandige heeft gewerkt of sociale zekerheidsbijdragen heeft betaald. Naar aanleiding van het standpunt van verzoeker dat het feit dat de firma 'SPRL BATI NEUF' verlieslatend was en vervolgens failliet werd verklaard buiten zijn controle ligt, merkt de Raad op dat het eventuele verlies of het faillissement van de vennootschap geen motief vormt van de bestreden beslissing. De opmerking van verzoeker dat hij ervan uitging dat de firma verder zou instaan voor de sociale zekerheidsbijdragen, houdt trouwens eveneens een ontkenning in van zijn statuut van zelfstandige.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Verzoeker verduidelijkt niet op welke manier de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden. De Raad merkt echter op dat het rechtszekerheidsbeginsel juist wordt gediend door de bestreden beslissing aangezien verzoeker op grond van de door hem verstrekte misleidende informatie bepaalde onwettige rechtsgevolgen teweeg had gebracht die door de bestreden beslissing worden gecorrigeerd.

2.11. Verzoeker meent dat de maatregel disproportionele gevolgen heeft voor hem en zijn gezin met twee zeer jonge kinderen, maar hij maakt niet concreet dat zijn persoonlijk belang en dat van zijn gezin zou primeren op het belang van de overheid dat erin bestaat de schijnzelfstandigheid en de daarmee gepaard gaande onterecht verstrekte verblijfstitels te bestrijden. Verzoeker kan onmogelijk worden gevolgd waar hij beweert dat hij zich van geen kwaad bewust was, aangezien hij zelf aan de basis lag van de misleidende informatie. Het loutere feit dat de misleidende verklaringen van verzoeker vier jaar geleden werden afgelegd, betekent niet dat zij geen pertinent motief kunnen vormen voor de huidige beëindiging van het gewone en het duurzame verblijfsrecht dat destijds op onterechte wijze werd erkend. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat de maatregel "*als evenredig (wordt) beschouwd gezien betrokkenes fraude er specifiek op gericht was het verblijfsrecht te bekommen en de migratiedienst te misleiden*". Terloops wordt er in de beslissing terecht op gewezen dat verzoeker als EU-burger

voldoende mogelijkheden had om op basis van echte activiteiten een verblijfsrecht uit te oefenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing disproportionele gevolgen heeft.

2.12. Naar aanleiding van de vaststelling van verzoeker dat het bestuur onzorgvuldig zou zijn geweest doordat het de verblijfsvoorwaarden niet opnieuw heeft gecontroleerd bij het afleveren van de E+-kaart, merkt de Raad op dat het afleveren van de E+-kaart niet het voorwerp is van onderhavig beroep en dat de thans bestreden beslissing deze onzorgvuldigheid rechtzet, waardoor verzoeker geen belang kan doen gelden bij zijn kritiek.

2.13. Wat de aangevoerde schending van de hooplicht betreft, merkt de Raad op dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Los van de vraag of de hoorplicht in casu van toepassing is, staat het niet ter discussie dat verzoeker gedurende de voorbije jaren steeds de mogelijkheid had om alle, volgens hem nuttige, stukken over te maken aan het bestuur. Indien verzoeker in aanmerking had willen komen voor een verblijf als burger van de Unie in de hoedanigheid van werkzoekende of werknemer en over de stukken beschikt die aantonen dat hij aan de daartoe door de wet gestelde voorwaarden voldoet, stond het hem vrij de stukken die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt aan het bestuur over te maken. Verzoeker heeft evenwel nagelaten enig stuk over te maken waaruit het bedrieglijke karakter van zijn voorgehouden zelfstandige activiteit blijkt en heeft er niet voor geopteerd om een verblijf als burger van de Unie in een andere hoedanigheid aan te vragen. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker in zijn middel geen elementen aanlevert die hij in het kader van een eventueel gehoor had kunnen aanbrengen en die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn schijnzelfstandigheid.

2.14. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze te werk ging door op basis van zijn vaststellingen over de misleidende informatie die verzoeker bij zijn aanvraag had aangereikt, op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet te besluiten dat er zowel een einde diende te worden gesteld aan het gewone verblijfsrecht als aan het duurzame verblijfsrecht.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van de hoorplicht of het rechtszekerheidsbeginsel. Er werd geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangetoond. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN